ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἤρθες λοιπόν, τοῦ ἔλεγε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Εἶσαι σύ, σὺ Ἰουλιανέ ; Μ' ἀγαπᾶς ; Μ' ἀγαπᾶς ὅσο σ' ἀγαπῶ ; Κύτταξε με, βλέπεις ἤρθα. Δὲν σ' εὐχαριστεῖ αὐτό ; Μοῦγραψες πῶς δὲν θὰ μποροῦσες νὰ ζήσῃς χωρὶς ἐμένα καὶ τὰ θυσίασα ὅλα γιὰ νἄρθω μαζύ σου, γιὰ νὰ μὴ χωρίσουμε πιὰ ποτέ. Ὦ ! ἄφισέ με νὰ κλαίω, εἶνε πολὺ μεγάλη ἡ εὐτυχία μου αὐτή.

Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα ἔτρεμε σύγκορμη, ἔκλαιγε καὶ συγχρόνως γελοῦσε. Στὰ μάγουλα της ἔτρεχαν δάκρυα. Πνιγότανε ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Προσπαθοῦσε νὰ μιλήσει μὰ δὲ μποροῦσε. Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου αὐτοῦ. Εἶχε κρεμαστεῖ ἀπάνω του ὅπως πιάνεται ὁ ναυαγὸς ἀπὸ τὴ σανίδα.

Δὲν ἔβλεπα ὅμως νἄχει κι' ὁ νέος αὐτὸς τὴν ἴδια ὁρμή, τὸ ἴδιο πάθος ποὺ εἶχε ἐκείνη. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια ὅτι ἡ εὐτυχία της ἔφτανε καὶ γιὰ τοὺς δυό.

Ὁ νέος εἶταν πολὺ χλωμὸς καὶ στὰ βλέμματά του διακρινόταν κάποια λύπη, κάποια ἀντίθεσις μάλιστα πρὸς τὶς ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς γυναίκας.

Σὲ βεβαιῶ ὅτι φοβόμουνα μήπως ἐκείνη τὸ κατάλαβε, εἶχα ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτήν. Κι' ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἂν εἶταν στὴ θέσι μου κι' ἂν ἔβλεπε μιὰ γυναῖκα ν' ἀγαπᾷ μὲ τόσο πάθος ἀσφαλῶς θὰ τὴν συμπαθοῦσε.

Ὁ νέος τέλος κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ μιὰ φωνὴ τὴν ὁποία προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ ἤρεμη, τὴν ἐρώτησε :

— Κι' ὁ σύζυγός σου ;

— Θὰ τὰ μάθῃς ὅλα ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Καὶ ἂν αὐτὸ φτάσει γιὰ νὰ τόν θανατώσει.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε τίποτε στὴν ἐρώτηση αὐτή. Κούνησε μονάχα τὸ κεφάλι της.

— Καὶ τὸ παιδί σου ; ρώτησε ὁ νέος στὸν ἴδιο πάντοτε τόνο.

— Ἄ, μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὸ παιδί μου. Φεύγοντας τ' ἀγκάλιασα καὶ τὸ φίλησα Μὴ μοῦ ξανακάνῃς λόγο γι' αὐτό.

— Κι' ἂν ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃ λίγο, σὲ καταριέται καὶ σὲ μισεῖ.

— Ὦ, θὰ ἔχω τὴν ἀγάπη σου ! Μὰ γιατὶ μὲ κοιτάζεις ἔτσι. Τὰ μάτια σου εἶνε ἀλλόκοτα, πρώτη φορὰ τὰ βλέπω ἔτσι. Μήπως εἶσαι θυμωμένος ; Μήπως δὲ μ' ἀγαπᾶς ;

— Ὄχι. Συλλογίζομαι μονάχα τὴ θέση μας. Φοβᾶμαι. Φοβᾶμαι γιὰ σένα.

— Ὦ μὴν ἀνησυχεῖς διόλου γιὰ μένα. Ἐγὼ εἶμ' εὐτυχισμένη !

— Τότε φοβᾶμαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

— Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτό ;

— Πρόκειται νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ναί καὶ θὰ ξεχάσουμε ὅ-τι ἀφήνουμε πίσω μας.

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ περιουσία. Πῶς θὰ ζήσουμε ;

— Ὦ ὅσο γι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχεῖς, φίλε μου. Ἐγὼ πρόβλεψα γιὰ ὅλα.

— Δηλαδὴ θέλεις νὰ πῇς ὅτι θὰ μοιράσουμε τὴν περιουσία σου, κι' ὅτι θὰ μὲ συντηρεῖς. Γιὰ ποιὸν μὲ πέρασες καὶ μοῦ λὲς τέτοια πράγματα ; εἶπε ὁ νέος κοκκινίζοντας.

— Πῶς ; Δὲν περίμενα, ξαναβλέποντάς σε, ν' ἀκούσω ἀπό σένα τέτοια λόγια.

— Ὅτι σοῦ λέω μοῦ τὸ δίδαξες ἐσὺ στὰ γράμματά σου.

— Ἔ, τότε δὲν εἶξερα τὶ ἔγραφα. Τώρα ὁ ἔρως μας παραμερίζει ὅλες τὶς κοινωνικὲς προλήψεις.

— Τὶς δικές σου ἴσως, τὶς δικές μου ὄχι.

— Δὲν καταλαβαίνω ! φώναξε ἡ γυναίκα κάνοντας ἕνα βῆμα πίσω ἀπὸ τὸ φόβο μήπως καταλάβει.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἁπλούστατο. Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα μοῦ ἔγραφες κάθε μέρα γιὰ τὸν ἄντρα σου, γιὰ τὸ παιδί σου, γιὰ τὴν κοινωνία. Μοῦ μιλοῦσες γιὰ τὸ μέλλον μου, μοῦ ἔλεγες νὰ παντρεφτῶ. Στὸ πρῶτο σου γράμμα δὲν ἔγραφες ἐσὺ ἡ ἴδια ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ δεχθῶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπάω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτα της ; Καὶ σήμερα ἐγκαταλείπεις ἐσὺ ποὺ τὰ ἔγραφες αὐτά, τὸ παιδί σου καὶ τὸ σύζυγό σου, περιφρονεῖς τὴν κοινωνία, καταστρέφεις τὸ μέλλον μου, μὲ χωρίζεις ἀπὸ τὴν μνηστή μου στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὁποίας ἐσὺ ἡ ἴδια μ' ἔσπρωξες καὶ μοῦ προσφέρεις ἀκόμη καὶ χρήματα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ μὴν καταλαβαίνω.

— Ὦ, ἔκανε ἐκείνη μὲ ἀπελπισία, γιατὶ μοῦ μιλᾶς ἔτσι ; Μήπως δὲν ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ μένα ὅτι ὅλα ὅσα σοῦ ἔγραφα, στὰ ἔγραφα ἐκβιάζοντας τὸν ἑαυτό μου ; Κάθε λέξις τῶν ἐπιστολῶν μου, ἀντιστοιχοῦσε καὶ μὲ μιὰ νύχτα γεμάτη δάκρυα. Δὲν μὲ βλέπεις πῶς ἔχω ἀλλάξει, πῶς ἔχω ἀδυνατίσει ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μὲ εἶδες ; Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγες δὲν ἐκοιμήθηκα οὔτε δύο ὧρες μὲ ἡσυχία. Βέβαια, εἶνε δικαίωμά σου τώρα νὰ μοῦ λὲς ὅλα αὐτὰ τὰ πικρὰ λόγια, καὶ δικαίωμά σου ἐπίσης εἶνε νὰ μὲ τιμωρῇς τώρα, θέλοντας νὰ μ' ἐκδικηθῇς γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα ὅταν σοῦ ἔλεγα νὰ φύγῃς. Σοῦ τὸ ἔλεγα αὐτό, γιατὶ ἤθελα τὸ καλό σου, ἂν καὶ εἶξερα τὴν ἀπόγνωσι καὶ τὴν ἀπελπισία ποὺ μὲ περίμενε. Ἀλλὰ ἔχω ἀκόμα καὶ τὰ δικά σου γράμματα, στὰ ὁποῖα μὲ προσκαλεῖς κοντά σου. Ἰδού με. Πίστευε μοναχα ὅτι σοῦ λέω σήμερα. Πᾶμε νὰ ζήσουμε στὴν Ἑλβετία, στὴν Ἰταλία. Ἔχεις τέτοια προσόντα, ὥστε θὰ μποροῦσες ναῦρῃς παντοῦ ἐργασία. Ἔτσι δὲν θὰ ἐξαρτᾶσαι ἀπὸ μένα. Μίλησέ μου λοιπόν. Δὲν ἔχω δίκηο γιὰ ὅτι σοῦ λέγω ; Πές μου πῶς μ' ἀγαπᾶς. Πές μου πῶς εἶσαι δικός μου. Εἶνε δυνατὸν νὰ σβύσῃ ἔτσι εὐθ-ολα ἕνας ἔρωτας σὰν τὸν δικό μας ; Εἶνε δυνατὸν νὰ χωρισθοῦμε ἐμεῖς οἱ δύο ; Δὲν μοῦ μιλᾶς ; Γιατί ; Πές μου, ἀγάπη μου, δὲν μ' ἐπερίμενες ; Δὲν ἐπερίμενες μ' ἀνυπομονησία τὸν ἐρχομό μου ;

Ὁ νέος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τῆς ἀπάντησε :

— Ὄχι, δὲν σὲ περίμενα.

— Δὲν μ' ἐπερίμενες ; Ἰουλιανέ, γιατί μοῦ τὸ λὲς αὐτό ;

Ἐκεῖνος σιωποῦσε.

— Ἰουλιανέ, πές μου τί ἐννοεῖς. Ἐξηγήσου...

— Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ;

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά ;

Τοῦ ἔκαμε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ καὶ ἔτρεμε ὁλόκληρη, ἔτρεμε ἡ φωνή της καὶ τὰ μάτια της ἦσαν βουρκωμένα.

Ὁ νέος ἀπάντησε :

— Δὲν εἶπα πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ....

— Τότε ;

— Ἤρθα ἐδῶ γιατί εἶμουν ὑποχρεωμένος νὰ ἔλθω.

— Ἤσουν ὑποχρεωμένος ;

— Ναί.

— Θεέ μου ! Τί θέλεις νὰ πῇς ; Τί σημαίνει ἡ λέξις αὐτή ; Μίλησέ μου καθαρά.

— Ἤρθα ἐδῶ, γιατί ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμω. Τὴν στιγμὴν ποὺ θυσιάζεις σὺ τὸ πάντα γιὰ μένα, πρέπει κι' ἐγὼ νὰ ὑποβληθῶ σὲ θυσίες. Καὶ ἰδοὺ θυσιάζομαι. Θυσιάζω τὸ μέλλον μου, τὶς ἐλπίδες μου, τὰ προσόντα μου, αὐτή μου τὴν τιμή. Λέγε λοιπόν; Τί θέλεις νὰ κάμω πρὸς χάριν σου: Εἶμαι ἕτοιμος...

Ἡ κυρία ἔρριξε κραυγὴν ἀπελπισίας.

— Ἰουλιανέ ! ἐκραύγασε, Ἰουλιανέ, δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά ! Τὸ ἐννοῶ, δὲν μ' ἀγαπᾶς. Ἀγαπᾶς τὴν ἄλλη...

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀπελπισμένης κυρίας ὁ νέος ἀπήντησε μὲ φωνὴ ἤρεμη :

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ξέρω εἶνε ὅτι σοῦ ἀφιέρωσα τὴν ζωή μου ἄλλοτε. Καὶ ὅμως σὺ μ' ἄφησες νὰ φύγω, μ' ἀποχωρίστηκες, χωρὶς νὰ σκεφθῇς τί κάνεις. Σὲ παρεκάλεσα, σὲ ἱκετευσα, σοῦ ἔγραψα, ἔκλαψα, ἐσπαράχθηκα. Σὺ ὅμως, σὺ ἡ ἴδια, μοῦ ἔδειχνες τὸν δρόμο πρὸς τὴν Μασσαλία, πρὸς τὴν μνηστή μου. Σὲ ἱκέτευσα νὰ μὲ καλέσῃς ὀπίσω. Νὰ μὲ λυπηθῇς. Ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο αὐτό, ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ δωμάτιο — τί σύμπτωσις ἀλήθεια ! — σοῦγραψα τὰς πλέον ἀπελπισμένας ἐπιστολάς. Κι' ὅμως δὲν μ' ἐλυπήθηκες. Μοῦ ἔγραφες καὶ μ' ἔσπρωχνες στὸ καθῆκον μου. Μοῦ ἐξεθείαζες τὴν μνηστή μου. Μοῦ ἐσύστηνες νὰ ἑνωθῶ μαζύ της. Μ' ἐβεβαίωνες πῶς θὰ εὐτυχήσω. Ἦσουν ἀπολύτως βεβαία περὶ τῆς καρδιᾶς σου. Κι' ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο. Σὲ ὑπάκουσα. Ἐδέχθηκα τὴν θυσία. Καὶ μὲ σπαραγμένη τὴν καρδιὰ ἐπῆγα στὴν Μασσαλία καὶ παρουσιάστηκα στὴν μνηστή μου. Κι' ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ γνωρίσω μιὰ τυχαία κοπέλλα, γνώρισα ἕνα ἀθῶο παιδί, ποὺ ὄχι μόνον δὲν ἐθύμωσε γιὰ τὴν ἐρωτική μου ἱστορία, ὄχι μόνον δὲν ἐξηγέρθη, ὄχι μόνον δὲν ἐζηλοτύπησε, ἀλλὰ ἐδέχθηκε μὲ προθυμία καὶ καλοσύνη νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Δὲν ἐπρόβαλε τὴν παραμικρὴ ἀξίωσι. Δὲν ζήτησε τίποτε ἀπὸ μένα, ἐνῷ μποροῦσε νὰ ἀξιώσῃ πολλά. Μὲ εἶδε λυπημένο, μὲ εἶδε συντετριμμένο, ἐδιάβασε μέσα στὴν καρδιά μου καὶ μὲ λυπήθηκε κ' ἐπόνεσε μαζύ μου, γιατί πονοῦσα. Ἦταν φυσικὸ νὰ συγκινηθῶ μπρὸς σὲ μιὰ τέτοια ἄδολη καρδιά, μπρὸς σὲ τόση καλοσύνη. Κι' ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος βρισκόμουν πρὸ τῆς γενναιοψυχίας τῆς δεσποινίδος Ἔφης, ἀπὸ τὸ ἄλλο σὺ μοῦ ἔγραφες νὰ λησμονήσω. Σήμερα, ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτά, μοῦ ζητᾶς νὰ θυσιασθῶ πρὸς χάριν σου. Ἔστω... Δὲν σοῦ τὸ ἀρνοῦμαι. Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ κάθε θυσία. Ἡ ζηλοτυπία σοῦ ἦλθε ξαφνικά, ἔτρεξες νὰ μὲ συναντήσῃς κι' ἐγὼ χωρὶς καμιὰ ἀπολύτως ἀντίστασι σ' ἀκολουθῶ. Μ' ἐκάλεσες νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ ἦλθα. Εἶμαι στὶς προσταγές σας. Τί θέλετε ἀπὸ μένα ;...

Ἡ κυρία σιωποῦσε.

Ἦταν φρικωδῶς ὠχρά, ὑπέφερε δὲ καθὼς φαίνεται τρομερά. Ὁ νέος συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο :

Φεύγοντας τὸ ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου

(Ἀκολουθεῖ)